

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: nezl. L.K.**, zastoupené zákonnou zástupkyní K.K., obě bytem „X“, proti **žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2015, č.j. MPSV-UM/6147/15/9S-PDK**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „správního orgán prvního stupně“) ze dne 14. 4. 2015, č.j. 6560/2015/UNO, kterým bylo podle § 14 odst. 5 zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) rozhodnuto ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči tak, že žalobkyni byl od 1.4.2015 příspěvek na péči odejmut. Dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo z důvodu skončení platnosti původního posouzení stupně závislosti žalobkyně zahájeno z

moci úřední řízení ve věci opětovného posouzení nároku na příspěvek na péči a jeho výši, přičemž rozhodnutí bylo vydáno na základě výsledku sociálního šetření ze dne 9. 2. 2015 a na základě posouzení posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Ústí nad Orlicí ze dne 6. 3. 2015, dle kterého se ve vztahu k žalobkyni nejedná o osobu, která se podle § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, neboť její dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav nevede k neschopnosti zvládat alespoň tři základní životní potřeby, nýbrž žalobkyně potřebuje pomoc toliko při základní životní potřebě péče o zdraví. Posudkový lékař OSSZ přitom při posouzení zdravotního stavu žalobkyně vycházel ze zdravotnické dokumentace od ošetřující lékařky MUDr. Hany Prchalové a z odborných lékařských nálezů MUDr. Jarmily Kruseové (onkologická ambulance FN Motol Praha) ze dne 14. 4. 2014, 18. 8. 2014, 19. 1. 2015 a MUDr. Marty Ganevové (klinika dětské hematologie a onkologie FN Motol Praha) ze dne 18.8.2014 a dále z uvedeného sociálního šetření ze dne 9. 2. 2015.

Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, v němž tvrdila, že nedošlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu, pravidelně každé čtyři měsíce dojíždí na hematologii a onkologii do FN Motol v Praze s tím, že má oslabenou imunitu a je tedy náchylná k infekcím. Ke konci r. 2014 a na začátku r. 2015 navštěvovala mateřskou školu spíše výjimečně, zpravidla byla v domácí péči. Její zdravotní stav vyžaduje dohled nad výběrem potravin a surovin k vaření, stejně tak vyžaduje dohled dodržování pitného režimu. Dále žalobkyně uplatnila námitku nekompetentnosti kontaktního pracoviště v Ústí nad Orlicí, které je uvedeno v záhlaví rozhodnutí, rozhodovat o odejmutí příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách.

Žalovaný rozhodl na základě nového posouzení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, které bylo vypracováno podle § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách, dne 17.6.2015 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, detašované pracoviště v Hradci Králové (dále jen „PK MPSV“). Dle závěru posudku PK MPSV ze dne 17. 6. 2015 se u žalobkyně nejednálo o osobu do 18 let věku, která se podle § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, neboť není neschopna zvládat alespoň tři základní životní potřeby. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že u žalobkyně došlo k dlouhodobé remisi onemocnění – anaplastického velkobuněčného lymfomu pravé axily. S výjimkou nutnosti zvýšeného dohledu při péči o zdraví byly předpoklady žalobkyně v ostatních schopnostech ve vztahu ke zvládání základních životních potřeb vyhodnoceny jako srovnatelné se schopnostmi jinak zdravých vrstevníků. Pomoc při ostatních základních životních potřebách nelze s ohledem na věk žalobkyně dle žalovaného hodnotit jako mimořádnou péči, a to ani v potřebě stravování, neboť žalobkyně se stravuje v mateřské škole běžnou stravou, když striktní dietní režim nebyl nařízen, byla doporučena nízkobakteriální pestrá strava bohatá na vitamíny, která je žádoucí i u ostatních vrstevníků žalobkyně. O mimořádnou péči se nejedná ani u osobních aktivit, u žalobkyně jsou dány předpoklady přiměřeného zapojení se do sociálních aktivit. Větší náchylnost k infekcím částečně v důsledku přechodného vyřazení z dětského kolektivu byla žalovaným zohledněna uznáním potřebné pomoci při výkonu základní životní potřeby - péče o zdraví. Ostatní schopnosti a předpoklady žalobkyně byly vyhodnoceny jako srovnatelné s ostatními vrstevníky, základní léčba byla rovněž zohledněna při uznání potřebné pomoci u péče o zdraví. Posudek PK MPSV byl žalovaným vyhodnocen jako komplexní, objektivní a přesvědčivý ve vztahu k posouzení zdravotního stavu žalobkyně a současně jako stěžejní důkaz ve věci. Pokud jde o námitku nekompetence Úřadu práce České republiky - krajské

pobočky v Pardubicích, kontaktního pracoviště v Ústí nad Orlicí, ze záhlaví rozhodnutí žalovaného je zcela jednoznačné, že za správní orgán, který v prvním stupni vydal odvoláním napadené rozhodnutí, považuje právě Úřad práce České republiky - krajskou pobočku v Pardubicích.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

Žalobkyně namítá, že žalovaný se nezabýval důvodem odvolání, které bylo podáno proto, že rozhodnutí o odejmutí příspěvku bylo vydáno nepříslušným správním orgánem, a proto nemůže být platné, když podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o sociálních službách, vykonává státní správu Úřad práce České republiky - krajské pobočky a pobočka pro hlavní město Prahu. Žalobkyně tudíž považuje žalované rozhodnutí za vydané v rozporu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, navrhla proto jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný je toho názoru, že vydal zákonné rozhodnutí, když na základě podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, správnost a zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně souladu provedeného řízení s právními předpisy. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Jak je zřejmé z textace žaloby, žalobkyně uplatnila jedinou žalobní námitku, a to námitku nekompetence Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Pardubicích, kontaktního pracoviště v Ústí nad Orlicí k vydání rozhodnutí, když kontaktní pracoviště je uvedeno na přední straně prvostupňového rozhodnutí. Obsahem správního spisu byl potvrzen průběh správního řízení, jak bylo popsáno shora, přičemž žalobkyně žádný z podkladů rozhodnutí co do správnosti, průkaznosti či zákonnosti nespornuje. Z obsahu správního spisu je tak rozhodný obsah odvolání ze dne 29. 4. 2015, z něž je zjevné, že žalobkyně vedle námitek správnosti posouzení zdravotního stavu pro účely příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách, uplatnila pod bodem 2. námitku nekompetence kontaktního pracoviště v Ústí nad Orlicí k vydání rozhodnutí o odejmutí příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, když vycházel ze skutkového a právního stavu daného v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.). Smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. (Viz k pojetí žalobních bodů např. usnesení rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, čj. 6 A 72/2001-75; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud proto nebyl oprávněn přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu řádnosti zjištěného skutkového stavu věci, nýbrž se byl povinen koncentrovat na posouzení

vytýkané vady řízení, když žalobkyně tvrdila, že ve věci rozhodoval „*nekompetentní*“ správní orgán.

K vytýkané vadě řízení krajský soud uvádí, že kontaktní pracoviště není oprávněno rozhodovat o příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách, v dané věci však ani nelze mít za to, že kontaktní středisko v Ústí nad Orlicí dotčené rozhodnutí vydalo. Rozsah působnosti správních orgánů v oblasti sociálních služeb je stanoven v § 5 odst. 1 zákona o sociálních službách, když je zřejmé, že zákonodárce za správní orgány, které na základě konkrétních ustanovení zákona o sociálních službách v tam vymezeném rozsahu vykonávají státní správu v tzv. přenesené působnosti, označuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, krajské úřady, obecní úřady obcí s rozšířenou působností, okresní správy sociálního zabezpečení, Úřad práce České republiky - krajské pobočky a pobočku pro hlavní město Prahu. Právní úprava příspěvku na péči je pak výslovně zakotvena v ustanovení § 7 zákona o sociálních službách, přičemž **podle § 7 odst. 4 zákona o sociálních službách, o příspěvku na péči rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce České republiky**. Potud se argumentace žalobkyně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu. Z prvostupňového rozhodnutí však nelze v důsledku označení kontaktního pracoviště krajské pobočky Úřadu práce České republiky, že rozhodnutí bylo vydáno kontaktním pracovištěm, nikoliv konkrétní krajskou pobočkou jako věcně, místně a funkčně příslušným správním orgánem ve smyslu ustanovení § 7 odst. 4 zákona o sociálních službách. Jak název napovídá, jedná se o kontaktní pracoviště, jehož zřízením bylo sledováno přiblížení se státní správy v oblasti sociálního zabezpečení klientům veřejné správy, a to plně v duchu pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu. Kontaktní pracoviště je proto součástí, organizační složkou krajské pobočky jako správního orgánu, nikoliv správním orgánem samotným, jedná se o tzv. dekoncentrát správního orgánu bez vlastní pravomoci vydávat rozhodnutí, který má svůj původ v organizační struktuře správního orgánu. Uvedení konkrétního kontaktního pracoviště krajské pobočky pod označení správního orgánu, nemá na identifikaci správního orgánu prvního stupně žádný vliv. Jak již uvedeno shora, rovněž ze záhlaví rozhodnutí žalovaného, tedy z výrokové části rozhodnutí odvolacího správního orgánu, je zřejmé, že za správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni, žalovaný považoval právě konkrétní krajskou pobočku Úřadu práce České republiky, v daném případě krajskou pobočku v Pardubicích. Argumentace žalobkyně o neplatnosti rozhodnutí tak nemůže obstát, neboť ve věci v prvním stupni zcela nepochybně rozhodoval věcně, místně a funkčně příslušný správní orgán ve smyslu ustanovení § 7 odst. 4 zákona o sociálních službách.

Jak již uvedeno, právní názor žalovaného na odvolací námitku o údajné nekompetenci správního orgánu, který rozhodnutí v prvním stupni vydal, je zřejmý již z výrokové části jeho rozhodnutí, ale implicitně rovněž i z odůvodnění rozhodnutí, když žalovaný co do rozsahu přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí v odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Tedy z žalovaného rozhodnutí jako celku vyplývá, že dle právního názoru žalovaného proběhlo řízení v prvním stupni v souladu se zákonem, tedy primárně, že bylo provedeno k tomu věcně, místně a funkčně příslušným správním orgánem, a to Úřadem práce České republiky - krajskou pobočkou v Pardubicích.

Bylo by v prostředí moderního demokratického právního státu zcela formalistickým pojetím soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, pokud by krajský soud

akceptoval uvedenou zjevně nedůvodnou žalobní námitku jen z toho důvodu, že se žalovaný jako odvolací správní orgán s odvolací námitkou vypořádal implicitně, nikoliv explicitně. Takový přístup by byl však zjevně nepřipustný, když Ústavní soud již opakovaně vyslovil požadavek neakceptovatelnosti přepjatého formalismu při interpretaci a aplikaci práva. K tomu viz např. *mutatis mutandis* nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 61/97, č. 154.; nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na www.nalus.usoud.cz) V této souvislosti lze odkázat rovněž např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu (tedy ani správního orgánu) se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. Tedy, okolnost, že žalovaný svůj právní názor na dílčí odvolací námitku do příslušnosti správního orgánu prvního stupně vypořádal implicitně, současně však způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o jeho právním náhledu, nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Krajský soud proto uzavírá, že se z uvedených důvodů dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a úspěšnému žalovanému podle § 60 odst. 2 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení ve věcech sociální péče nenáleží.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. prosince 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová